

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 24.

1. December 1904.

20. Aarg.

Borgerlig vielse.

En Redegørelse.

Idet jeg takker Fru Stampe-Feddersen for den venlige Omtale af mit Valg og Dr. Nørregårds og mit Compromisforslag, må jeg dog bede Redaktionen om Tilladelse til lidt nøjere at belyse denne Sag.

Hvis man, istedetfor Avisernes indtil det meningsløse forkortede Uddrag, læser det stenografiske Referat, der er let tilgængeligt ved Henvendelse til det „kirkelige Udvalg“s Bureau, da vil man se, at mit Ændringsforslag fremkom allerede første Gang, jeg udtalte mig i Sagen om borgerligt Ægteskab¹⁾ ved tredje Dags Forhandling. Først udtalte jeg som min Overbevisning, at Flertallet af Danmarks Kvinder var imod Loven, og udtalte min Sympati og Forståelse deraf, idet jeg selv kun meget langsomt var naaet til at blive *forsonlig* og *forstående* overfor den. Umiddelbart derefter fremførte jeg så mit Mæglingsforslag; det var med stor Ængstelse, da jeg ikke havde haft Tid til at rådføre mig med et eneste Menneske om det.

Forslaget var da dette:²⁾

„Når der faktisk Landet over er så megen Modstand mod denne Lov, kan der dog saa ikke gives en Nødlov, en foreløbig Lov paa 10 Åar, ligesom Menighedsrådsloven? I disse 10 År skulde der saa være tvungen borgerlig Ægteskabs Indgåelse her i Landet, dog sådan, at hvem der vilde ansøge derom, kunde blive viet med kirkelig Vielse som hidtil. Denne Ansøgning måtte intet koste. I disse 10 År vil meget klares, først og fremmest dette, om Loven er en Gave eller et utåleligt Åg for vort Folk, thi derom er det jo for Tiden, at Uenigheden står. Er den det første, da vil det jo gælde om den, som så ofte sagt, at en engang givet Gave tages

vanskelig tilbage Mange iblandt os Kvinder vil nok kunne forstå, at dette kan være retfærdigt, thi så bliver det jo hele Folket, de mange, os alle, ikke Rigsdagen med de mandlige Vælgere i Ryggen, der bestemmer, hvordan den endelige Lov skal blive, den, der efter 10 Års Forløb på Grundlag af de i disse År indhentede Oplysninger vil blive vedtaget, og som så bliver som vi som Folk betragtet fortjener. Der er her i Salen fra alle Tider bleven talt om Tillid til det menige Folk, deres Fromhed, deres sunde Sans: her er, synes jeg, en Lejlighed til at give Tilliden et overbevisende Udtryk“.

Dette Mæglingsforslag fik kun Talsmænd blandt enkelte af det „almindelige borgerlige Ægteskabs“ Venner, først Valgmenighedspræst Morten Larsen, der udtalte:³⁾

„Jeg forstaar meget godt, at man ikke bør nøde Folk sådant noget på, og det kan man da forresten heller ikke. Derfor forstaar jeg meget godt, at man må give Tid. Jeg for mit Vedkommende turde godt stille mig ved Dr. Nørregårds Side og tilråde Gennemførelsen af den almindelige borgerlige Ægteforening, men jeg vil sige: Gør det forsigtigt, og gør det langsomt. Jeg gad vide, om det ikke kunde være heldigt at indføre f. Eks. noget i Retning af det, Fru Thyra Jensen talte om, at man fik den obligatoriske borgerlige Ægteskabsindgåelse for et vist Tidsrum, f. Eks. 10 År, men at det blev gjort meget let for alle, der vilde, at bruge den gamle Måde. Mon det ikke var en Vej, man kunde komme frem ad? Man fik for det første fastslaaet det, der bør være Grundregel, almindeligt borgerligt Ægteskab, og man påtvinger Folk så lidt som muligt. Så kunde Folk prøve det; det er højst rimeligt, at de så indså, at det dog så ikke var så slemt. Man kom dog ikke til at krænke dem, der helst vilde vies på den gamle Måde, når de grumme nemt kunde få Lov dertil“

¹⁾ Se det stenografiske Referat Side 1228.

²⁾ Se det stenografiske Referat Side 1230.

³⁾ Se det stenografiske Referat Side 1262.